

Két óra beszélgetés, zenehallgatás és megközelítőleg tíz (na jó, nem, maximum 2) megálló után az osztály végre megérkezett a fővárosba. Mindenki járt már itt, de így együtt azért teljesen más élmény.

Első látnivaló a Mátyás-templom. Szerintem nyugodtan állíthatom, hogy az emberek többsége az „idegenvezető” szó hallatán unalmas, monoton tárlatvezetésre gondol. Ebben az esetben ezt az állítást cáfolta a hölgy, aki várt minket, ugyanis végig lekötötte a figyelmünket, és a templom is gyönyörű volt.

Amikor azt mondták nekünk, hogy a Sziklakórházat is meglátogatjuk, felmerült bennem a kérdés, hogy mégis mi a csodának kell köveket gyógyítani!? Végül az 'Áh, 21. század' kijelentéssel elhessegettem a gondolatot. Később, mint kiderült, a kórház egy sziklába épített hatalmas atombunker, amelyet 1939-ben kezdtek építeni, és egészen 1944-ig folyamatosan alakították, bővítették. Polgári és katonai személyeket egyaránt ápoltak az intézményben.

Ez után következett az ebéd - amit a társaság mindig nagyon vár -, majd a Hadtörténeti Múzeum „Jelszavaink valának: haza és haladás” című kiállítása, de addigra már nagyon elfáradtunk, így nem maradt meg minden információ....

A szállásunk a Hotel Flandriában volt, az ehhez tartozó étteremben kaptunk vacsorát. Másnap reggel svédasztalos reggeli vártak bennünket. Még a Hooligans együttes tagjai is megtisztelték minket jelenlétükkel, hiszen az estét ők is ebben a hotelban töltötték.

A napot a Terror Házában kezdtük, ami teljesen megváltoztatta a nézőpontunkat. Azt hiszem, ezt nem fogjuk elfelejteni! Ebéd után a Tropicariumba mentünk, és azt leszámítva, hogy szerény 180 centis magasságomból adódóan körülbelül 5 kisgyerek futott neki a térdkalácsomnak, nem is volt olyan rossz. Többen az osztályból jártunk már itt, úgyhogy ismertük a terepet, de ezt leszámítva is jól éreztük magunkat.

Köszönet mindazoknak, akik ilyen izgalmas programot állítottak össze nekünk, és a nevelőinknek, akik vigyáztak ránk, hogy ne egyen meg senkit a rája! 🍷

Kristóf Diána